

16.03.10.

Ceļš uz labklājības ciemu.

Sapnī atrados kādā Latvijas mazpilsētā. Es redzēju, ka pilsētas galvenās ielas ir tukšas, bet visi cilvēki kooperējas savā starpā caur sētas durvīm. Pa ielām tikpat kā neviens nestaigāja, kamēr visa dzīve un satiksme rosījās caur pagalmu ejām. Ja kāds gribēja doties pie attālākā kaimiņa, tas negāja pa ielu, bet līda caur sētu. Tikko cilvēks gribēja iet caur sētu pie šī attālākā kaimiņa, tā tūlīt šis attālākais kaimiņš pēkšņi kļuva tuvākais kaimiņš un pie viņa varēja nokļūt vienā mirklī. Faktiski ikviens, pats attālākais punkts pilsētā bija aizsniedzams vienā mirklī caur sētas durvīm. Cilvēkam gan vajadzēja līst cauri sētai, pārvarēt visādus dārza nožogojumus, bet šis ceļš bija nesalīdzināmi īsāks, nekā visiem zināmais legālais ceļš.

Tālāk sapnī atrados helikopterā, kas lidoja virs Rīgas. No helikoptera varēja redzēt nesen uzcelto Dienvidu tiltu pāri Daugavai. Tilts izskatījās plats, ērts un visai iespaidīgs. Tad es redzēju, ka uz tilta asfalta ir savilkta visādas līnijas, joslas, ierobežojumi. Es redzēju, ka automašīnām šo ierobežojumu dēļ ir jāveic visādi manevri, gluži kā labirintā. Satiksme šo mākslīgo ierobežojumu dēļ uz tilta bija paralizēta. Cilvēkiem bija jāapstājas, jāseko ierobežojošām joslām, jānovirzās pa kaut kādiem izdomātiem joslu labirintiem, kamēr šoseja bija pilnīgi taisna. Varēja braukt taisni un ātri šķērsot tiltu, bet šo mākslīgo labirintu dēļ uz tilta notika pamatīgs juceklis. Šoferiem bija maksimāli jāsaspringst lai izsekotu bezgalīgiem joslu, zīmju un līniju juceklim. Šoferi apmaldījās šajā cilvēku izdomātajā labirintā. Automašīnas novirzījās kaut kur sāpus un tā arī neviena nevarēja šķērsot tiltu, kaut arī viss bija uzbūvēts, lai tiltu varētu šķērsot visērtākā veidā un pēc iespējas ātrāk.

Tālāk sapnī es jau atrados autobusā kopā ar kādu Norvēģu misionāru grupu. Mēs arī gribējām šķērsot tiltu, bet redzējām, ka mākslīgā sastrēguma dēļ tas nebūs iespējams. Pēkšņi no aizmugures es sajutu tādu kā atbalsta elpu pakausī. Tā elpa nāca no Rīgas pilsētas vadības. Mums sacīja, ka mums parādīs citu ceļu uz labklājības ciemu, jo autobusā ir daudz ārzemnieku, tāpēc mums ir piešķirts īpašs labvēlības statuss. Izrādās, ka tilts pāri Daugavai ir uzcelts, lai ikviens nokļūtu labklājības ciemā, bet sarežģīto noteikumu dēļ neviens nevar šķērsot tiltu un nokļūt labklājības ciemā.

Un tā, mums sacīja, ka parādīs citu ceļu uz labklājības ciemu. Pēkšņi mūsu autobusu liftā nolaida

Ceļš uz Labklājības ciemu (par Latvijas situāciju).

Written by Normunds Ozoliņš
Thursday, 06 December 2012 10:13

pazemē. Mēs nokļuvām tādā kā pazemes tunelī. Saprātu, ka esam tunelī zem Daugavas. Tunelis bija tumšs un slapjš. Bija diezgan baisi tajā atrasties. Dzirdēju kaut kādas skaņas ārpus tuneļa. Tās bija briesmīgas. Redzēju dzelmes biesmoni, kas līdzinājās milzīgam astoņkājim un gribēja par katru cenu mūs aprīt. Viņam tas arī izdotos, ja kaut kāda atbalsta elpa mums visu laiku nepūstu pakausī. Interesanti bija tas, ka mums neko nevajadzēja darīt, lai šķērsotu briesmīgo pazemes tuneli zem Daugavas. Viss jau bija nokārtots un izveidots, lai mēs virzītos uz priekšu. Tur bija ierīkoti pacelāji, lifti un citi agregāti, kas mūs virzīja uz priekšu. Tad, kad pūta tā atbalsta elpa pakausī, tad visi agregāti darbojās un viss notika, bet ja atbalsta elpas nebija, tad cilvēki tunelī tika pakļauti zemūdens astoņkāja briesmām, un viņi tā arī nerasniedza labklājības ciemu. Mums visu laiku bija atbalsta elpa no Rīgas pilsētas vadības, jo tas bija Norvēģu autobuss.

Tā mēs sasniedzām labklājības ciemu. Ciemā bija sabūvētas daudzas mājas, kuras izskatījās vienādi baltas. Redzēju, ka katris dzīvo šeit it kā pats par sevi. Nevienam nav daļas gar otru. Cilvēki it kā dzīvo ļoti tuvu viens otram, bet nepazīst viens otru. Kad piegāju klāt Daugavas krastam, redzēju, ka tas īstenībā ir liels bezdibenis. Redzēju kā šī bezdibeņa malā cīkstās savā starpā divi labklājības ciema iemītnieki. Saprātu, ka tie cīnās, lai viens otru nogrūstu bezdibenī. Man kāds sacīja, lai es neeju tuvu bezdibeņa malai, jo tā slēpj sevī briesmas. Sapņa beigas.

Skaidrojums.

1. Staigāšana caur sētām nozīmē, ka dzīve vienkāršajai tautai ātrāk norit nelegālajā, nevis legālajā apritē (korupcija, nelegālais bizness, kontrobanda, ēnu ekonomika un tml.)

2. Tilts ir ceļš uz labklājību.

3. Mākslīgie ierobežojumi uz tilta ir cilvēku pašu izdomāti likumi un noteikumi, kuri padara cilvēkiem neiespējamu ceļu uz labklājības ciemu.

4. Tunelis zem Daugavas ir īpašs ceļš uz labklājības ciemu "izredzētajiem" (apslēpts publiskai videi).

Ceļš uz Labklājības ciemu (par Latvijas situāciju).

Written by Normunds Ozoliņš
Thursday, 06 December 2012 10:13

5. Atbalsta elpa pakausī rāda, ka neviens nevar tikt uz labklājības ciemu, ja viņam nav tas, ko tautā sauc par " jumtu " , t.i. - atbalsts no kādām ekonomiskām vai politiskām autoritātēm. Ja kādam ir atbalsts no kādiem augstākiem cilvēciskiem spēkiem, tad visi mehānismi jau pastāv un ir izveidoti tā, lai šis cilvēks sasniegtu labklājības ciemu. Viņam pašam nekas pie tā tikpat kā nav jāpiestrādā. Galvenais, ka viņam ir labvēlība no kādas ietekmīgas autoritātes, kuram ir vara.

6. Atbalsts ārzemniekiem rāda, ka ārzemniekus īpaši bīda uz labklājības ciemu pa " savējo " tuneli, kamēr pašmāju ļaudis ir nosprūduši noteikumu labirintos uz tilta.

7. Zemūdens briesmonis, astonekājies varētu būt tiesu vara vai noziedzīgās struktūras. Ja kāds no " savējo " ceļa gājējiem nav pietiekami paklausīgs, tas zaudē atbalstu un to nodod zemūdens briesmonim saplosīšanai.

8. Arī labklājības ciemā nokļuvušie tomēr grib nogrūst viens otru bezdibenī. Kā saka; vilks met spalvu, bet ne tikumu. Atrasties Daugavas labklājības ciema krastā ir bīstami !